

EXPOSITIE SCHILDERIJEN, BEELDEN, SIERADEN

Verwondering door contrast in Casteelse Poort

Door ANTONIE DE RIDDER

Kunst is verwondering, kunst verbindt mensen, kunst geeft inzicht, kunst is een link. Met dit credo in tijden van crises binnen de kunsten, maakt Marlou Kursten haar debuut als tentoonstellingsmaker in het Wageningse museum de Casteelse Poort. Elders en bovenal in de Randstad klinkt veeleer:

‘Kunst heeft haar relevantie verloren, levert enkel een niet te overschatten toegevoegde waarde op’. Het onmiskenbare voordeel van het beoefenen der kunsten in de provincie; door niet dwangmatig voorop te lopen ontloop je een mogelijke crises met decennia. Voorlopig laten we ons dus rustig verbinden, verwonderen door de beeldende kunst van het drietal kunstenaars, die Marlou Kursten ons voorschotelt. Schilderijen van het Hengelose dubbeltalent Monique Wolbert sieren de wanden van het museum. Soms staat Wolbert op de planken als uitvoerend artiest in het genre zwoele jazzmuziek, soms geeft ze een bijtend-humoristische impressie van de vrouwelijke helft van de wereldbevolking in haar schilderijen. De dametjes in haar schilderijen zijn geen katjes om zonder handschoenen aan te pakken. Hun roddeltongen zijn scherper dan hun bloedrood geverfde nagels. Maar door schilderkunstige en tekenachtige benaderingen van het onderwerp met elkaar te mengen, schept de Hengelose schilderes ruimte voor humor, al wedijvert deze in scherpte met die van de Belgische schilder James Ensor. Visueel interessant zijn de werken door de confrontatie tussen het uitgewerkte detail, het nauwgezet uitwerken van decoratieve kledingdesigns en de schetsmatige opzet van de geportretteerde dames als geheel. De kleurrijke uitbundigheid en de bijna wrede passie, die uit Wolberts schilderijen spreekt, vindt haar tegenpool in de stenen torens van de Rotterdamse beeldhouwster Ieneke van der Kooy. Het oeuvre van de beeldhouwster wordt gekenmerkt door strenge kernachtigheid, een gestaag voortborduren op thematische gegevenheden als de toren of de ladder en een streven naar uiterste perfectie in de steenbewerking. Dat levert als presentatie enerzijds een grote beeldende samenhang op en anderzijds voorspelbaarheid door het beperkte vormenvocabulaire. Om verstarring en een te statische werking van torenvormen tegen te gaan zet Van der Kooy het hele arsenaal van subtiele vormingrepen in. Soms helt de toren ietwat naar voren, dan weer is de vorm lichtjes getordeerd. Een buiginkje naar links en een buiginkje naar rechts, maar oog in oog met een zeventiental dansende torens vraag je jezelf af hoe lang een eindeloze reeks van vormvariaties de verwondering van de toeschouwer gevangen kan houden. De contrasten in de benadering van beide exposanten maken het geheel tot een spannende ervaring. En wanneer je nog opkijkt van een halsketting, gemaakt van veren, levert de Arnhemse Imkje Felsbourg een aandeel in die spanning.

Schilderijen van Monique Wolbert, beelden van Ieneke van der Kooy en sieraden van Imkje Felsbourg tot en met 23 november in Museum De Casteelse Poort, Bowlespark la te Wageningen. Open in oktober van di t/m za 11.00-17.00 uur en zo 13.00-17.00 uur. In november di t/m za 12.00-16.00 uur en zo 13.00-16.00 uur.

De Gelderlander 16-10-03